
Поклон пред величието и безсмъртието на Апостола

Четвъртък, 19 Февруари 2015

142 години ни делят от онзи мразовит февруарски ден,

когато зимата пееше своята зла песен, а той – вървеше към бесилото...

Дошъл тихо на този свят – като Васил Иванов, синът на Гина и Иван Кунчеви. Напусна го, като Апостола на свободата – синът на България!

Изгря чист и ясен като сълза върху измъченото лице на Отечеството, оправда трагизма на България, като изкупи мъчителните грешки и заблуди от миналото. Доказа, че преди да посегнем към оръжията, трябва да посегнем към съвестта си. Че битките без голямата и обединяваща идея за национално освобождение са безрезултатни.

Днес неговата личност е добила гигантски мащаб на национален символ, не само защото идеологът и революционерът у него са в пълно единство, а са родени от хармоничността на моралните стойности. Защото в българската история, той пръв обърна внимание на личния морал на революционера – на неговата доблест, принципност и вяра. Примирието му беше чуждо.

Хладнокръвен, но не и хладен, Левски усети болките на България с цената на своето себеотричане. И посочи истинските и най-големи врагове на Освобождението – суетата, неверието, страхът...

Готовността за саможертва у него е неотделима от скромността, убеждението му на революционер – от доверието в хората, патриотизма му – от вярата в бъдещето на България.

Беше просто нелепо, че Свободата изгря без него. Не защото беше героят или трибунът, а бе онзи велик идеал за народа си, стремежът към който прави нацията ни по-силна, по-горда, по-съвършена.

Неговата бесилка – стана нашият кръст. Той увисна на нея, не само за да спаси България, но и за да я разтърси. Трагизъм, който няма равен на себе си. Ето защо за народа той е нещо повече от Героя. Той е Светецът. Онзи най-скъп син, пред когото майка България е стояла на колене, задавена от гордост и сълзи... Стояла е и ще стои, докато я има...

Девет годин той

скита се бездомен, без сън, без покой,
под вънкашност чужда и под име ново
и с сърце порасло и за кръст готово,
и носи съзнание, крепост, светлина
на робите слепи в робската страна.

Думите му бяха и прости и кратки,
пълни с упование и надежди сладки.

Говореше често за бунт, за борба,
кат за една близна обща веселба,
часът на която беше неизвестен;
изпитваше кой е сърцат, сиреч честен,
участник да стане във подвига свят;
всяк един слушател беше му и брат.

В бъдещето тъмно той гледаше ясно.
Той любеше своето отечество красно.

Той беше скиталец и кат дете прост
и като отшелник живееше в пост.

Горите, полята познати му бяха;
всичките пътеки кракът му видяха,
пустинята знайше неговия глас,
хижата го знайше и на всеки час
вратата ѝ за него отворена беше.

Той се не боеше, под небето спеше,
ходеше замислен, сам-си без другар.

Тая заран млад е, довечера стар,
одеве търговец, сега просяк дрипав,
кога беше нужно - хром, и сяп, и клипав;
днес в селото глухо, утре в някой град
говореше тайно за ближний преврат,
за бунт, за свобода, за смъртта, за гробът,

и че време веч е да въстане робът;
че щастлив е оня, който дигне пръв
народното знаме и пролее кръв,
и че трябва твърдост, кураж, постоянство,
че страхът е подлост, гордостта - пиянство,
че равни сме всички в големия час -
той внасяше бодрост в народната свая.

И всякоя възраст, класа, пол, занятие
зимаше участие в това предприятие;
богатий с парите, сюрмахът с трудът,
момите с иглата, учений с умът,
а той беден, гол, бос, лишен от имотът,
за да е полезен дал си бе животът!

Иван Вазов, "Епопея на забравените"